

Ο Μηδενισμός – η πίστη ότι δεν υπάρχει Απόλυτη Αλήθεια, ότι η αλήθεια είναι σχετική , αποτελεί, κατά τη δήλωση του Ευγένιου, τη βασική φιλοσοφία του 20ου αιώνα: «Στην εποχή μας έχει διαχυθεί και επικρατήσει σε τέτοιο βαθμό, έχει εισχωρήσει βαθειά στο νου και την καρδιά του σύγχρονου ανθρώπου, ώστε δεν υπάρχει πλέον μέτωπο αντίστασης». «Ο πυρήνας αυτής της φιλοσοφίας», αναφέρει, «εκφράστηκε καθαρότατα από τον Νίτσε, καθώς και από έναν χαρακτήρα του Ντοστογιέφσκυ στη φράση: Ο Θεός είναι νεκρός. Ο ορισμός του Μηδενισμού έχει γίνει από τον Νίτσε: «Ότι δεν υπάρχει αλήθεια, το απόλυτο δεν υφίσταται, δεν έχουμε «υπόσταση». Αυτό και μόνον συνιστά το Μηδενισμό και μάλιστα στην ακραία, μορφή του.». Άρα, ο άνθρωπος γίνεται Θεός και όλα είναι δυνατά». Ο Ευγένιος, βασισμένος στα βιώματά του, πίστευε ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να προσεγγίσει τον Χριστό εάν δεν συνειδητοποιήσει πόσο απομακρυσμένοι είναι ο ίδιος και η κοινωνία από Αυτόν, δηλαδή εάν δεν έρθει αντιμέτωπος με τον ίδιο το Μηδενισμό. «Ο Μηδενισμός ενυπάρχει σε όλους στην εποχή μας», έγραψε, «και αυτοί, οι οποίοι δεν επιλέγουν να τον αντιμάχονται με τη βοήθεια του Θεού στο όνομα της πληρότητας της εν Χριστώ ζωής, πνίγονται οι αυτόν. Οδηγηθήκαμε στην άκρη της μηδενιστικής αβύσσου και, είτε αναγνωρίζουμε τη φύση της είτε όχι, θα εγκολπωθούμε σε αυτήν λόγω της αεί ενυπάρχουσας μηδαμινότητας. Μόνη ελπίδα λύτρωσης παραμένει η στροφή μας προς τη μόνη και αληθινή πίστη στο Χριστό (τη μη αμφίβολη εν αμφιβολία), χωρίς τον οποίο είμαστε στην πραγματικότητα μηδέν».

Συνεχίζει:

«...Ο νέος θεός δεν είναι Ον αλλά ιδέα, δεν αποκαλύπτεται μέσα στην πίστη και την ταπείνωση αλλά κατασκευάζεται από υπερήφανα μυαλά που αισθάνονται ακόμη την ανάγκη για «εξήγηση» αφού απολέσουν τον πόθο για σωτηρία. Αυτός είναι ο νεκρός θεός των φιλοσόφων που αποζητούν μόνον μια «πρωταρχική αιτία» για να συμπληρώσουν τα συστήματά τους, ο θεός των «θετικιστών» και άλλων σοφιστών περί της θρησκείας που εφευρίσκουν έναν θεό διότι τον «χρειάζονται» και στη συνέχεια σκέπτονται να τον

«χρησιμοποιήσουν» κατά βούληση. Είτε «δειστής», «ιδεαλιστής», είτε «πανθειστής» ή «παγκοσμιϊστής», κάθε σύγχρονος θεός αποτελεί παρόμοιο νοητικό κατασκεύασμα, δομημένο από ψυχές που έχουν νεκρωθεί αφού έχασαν την πίστη στον αληθινό Θεό. Τα αθειστικά επιχειρήματα εναντίον αυτών των θεών είναι τόσο ακαταμάχητα όσο και άτοπα. Ένας τέτοιος θεός είναι, στην πραγματικότητα, ένας μη θεός. Αδιάφορος προς τον άνθρωπο, αδύναμος να δράσει εν τω κόσμω (εκτός της δυνατότητας να εμπνεύσει παγκόσμια «αισιοδοξία»), αισθητώς αδυνατότερος των ανθρώπων που τον εφηύραν. Περιττεύει να σημειώσουμε ότι, με αφετηρία έναν τέτοιο θεσμό, δεν μπορεί να οικοδομηθεί κάτι ασφαλές...»

Αλλού:

«...Η πίστη γεννά τη συνοχή. Ο κόσμος της πίστης, που κάποτε ήταν ο φυσιολογικός κόσμος, είναι υπέρτατα συνεκτικός, διότι καθετί μέσα σε αυτόν προσανατολίζεται στο Θεό για την αρχή και το τέλος του και νοηματοδοτείται από αυτόν τον προσανατολισμό. Ο Μηδενιστής επαναστάτης, καταστρέφοντας αυτόν τον κόσμο, εμπνέει έναν καινούριο: τον κόσμο του «παραλόγου». Αυτή η λέξη, η οποία χρησιμοποιείται ευρέως στον παρόντα χρόνο για να περιγράψει τη δύσκολη θέση του συγχρόνου ανθρώπου, έχει βαθύτερη έννοια, εάν κατανοηθεί με τρόπο ορθό. Εάν το μηδέν είναι το κέντρο του κόσμου, τότε ο κόσμος, τόσο στην ουσία του όσο και στις επιμέρους λεπτομέρειες, είναι ασυνεχής, αποτυγχάνει να συγκρατεί, είναι παράλογος. Ο Νίτσε, περισσότερο από κάθε άλλον, με τρόπο καθαρό και ακριβή περιέγραψε αυτόν τον κόσμο, τον «προφήτη» του και το ίδιο το πέρασμα όπου για πρώτη φορά διατυπώνεται η κύρια αρχή του, ο «θάνατος του Θεού».

Συγκλονιστικά τα λόγια του Νίτσε στο απόσπασμα που ακολουθεί (ναι του Νίτσε!):

«... «Ο Αθεϊσμός», γράφει ο Ευγένιος, «ο αληθινός υπαρξιακός αθεϊσμός πού σιγοκαίει παρέα με το μίσος για έναν κατά τα φαινόμενα άδικο ή αγνώμονα Θεό, είναι μια πνευματική κατάσταση. Πρόκειται για προσπάθεια αντιμετώπισης του αληθινού Θεού, του Οποίου οι τρόποι είναι τόσο ανεξήγητοι ακόμη και για τους πλέον πιστούς ανθρώπους. Είναι, δε, γνωστό ότι συνήθως καταλήγει στη θέασή Του, αφού ο άθεος στην πραγματικότητα αναζητεί το Θεό. Στις ψυχές αυτών των ανθρώπων εργάζεται η Θεία Χάρις...

...Ο Αντίχριστος συναντάται πρωτίστως στους μετρίους ομολογητές, σε εκείνους πού έχουν το Χριστό μόνον στα χείλη τους, παρά στους μεγάλους αρνητές. Ο Νίτσε, αυτοαποκαλούμενος Αντίχριστος, ομολογούσε τη μεγάλη εσωτερική αναζήτηση του Χριστού ...»

Τον σκοτώσαμε (τον Θεό), εσύ και εγώ. Είμαστε όλοι δολοφόνοι του! Όμως πώς το κάναμε; Πώς μπορέσαμε να πιούμε τη θάλασσα; Ποιος μας έδωσε το σφουγγάρι να σβήσουμε όλον τον ορίζοντα; Τι κάναμε όταν απομακρύναμε αυτήν τη γη από τον ήλιο της; Προς τα πού κατευθύνεται τώρα; Ποια η δική μας κατεύθυνση κίνησης; Μακριά από όλους τους ήλιους; Μήπως παραπαίουμε διαρκώς; Μπροστά, πίσω, πλαγίως, προς όλες τις κατευθύνσεις; υπάρχει ακόμη πάνω και κάτω; Μήπως πλανώμαστε μέσα στο ατελείωτο μηδέν; Μήπως το κενό δεν αναπνέει πάνω μας; Δεν έγινε πιο κρύο; Μήπως η νύχτα δεν έρχεται πια διαρκώς, ολοένα και σκοτεινότερη; (Νίτσε, «Η χαρούμενη γνώση, κεφ. 125)...

...Μηδέν, ασυνέχεια, αντιθεϊσμός, μίσος για την αλήθεια: αυτά για τα οποία συζητήσαμε εδώ αποτελούν κάτι περισσότερο από απλή φιλοσοφία, ακόμη και από μία επανάσταση του ανθρώπου έναντι ενός Θεού τον οποίο δεν θα υπηρετήσει πλέον. Μια λεπτή διάνοια βρίσκεται πίσω από αυτά τα φαινόμενα και ένα ιδιοφυές σχέδιο το οποίο τόσο ο φιλόσοφος όσο και ο επαναστάτης υπηρετούν αλλά δεν ορίζουν: πρόκειται για το έργο του

Διαβόλου.

Πολλοί Μηδενιστές, πέρα από τη διαφωνία τους για το γεγονός, δοξάζονται μέσα σε αυτό. Ο Μπακούνιν βρήκε τον εαυτό του στην πλευρά του «Διαβόλου, του αιώνιου επαναστάτη, του πρώτου ελεύθερου στοχαστή και χειραφέτη των κόσμων». Ο Νίτσε αυτοαποκλήθηκε «Αντίχριστος». Ποιητές, εξαθλιωμένοι καλλιτέχνες και γενικότερα οι avantgarde από την εποχή του Ρομαντισμού ενθουσιάζονταν από το Σατανισμό και ορισμένοι προσπάθησαν να τον μετατρέψουν σε θρησκεία. Ο Φρούδων επικαλείτο το Σατανά πολύ συχνά:

«Έλα σε έμενα, Διάβoλε, Σατανά, οποίος και εάν είσαι. Διάβoλε πού η πίστη των πατέρων μου αντέκρουσε με το Θεό και την Εκκλησία. Θα δράσω ως φερέφωνό σου και δε θα ζητήσω αντάλλαγμα. (18. Γενική ιδέα περί της Επανάστασης. Επίσης, Δικαιοσύνη, III, σελ. 433434 (deLubac, 173).

Τι μπορεί να σκεφθεί ο Ορθόδοξος Χριστιανός για αυτές τις λέξεις; Οι Απολογητές και οι ακαδημαϊκοί της Μηδενιστικής σκέψης, όταν αντιμετωπίζουν τέτοιες αναφορές ως ανάξιες σχολίων, συνήθως τις παρακάμπτουν με το χαρακτηρισμό των φανταστικών υπερβολών και των σκληρών μεταφορών που πιθανώς εκφράζουν μια παιδική «επαναστατικότητα». Θα πρέπει να παραδεχθούμε ότι υπάρχει παιδιάστικη ποιότητα στην έκφραση χαρακτηριστικών του σύγχρονου Σατανισμού. Εκείνοι που με εύκολο τρόπο επικαλούνται το Σατανά και προδηλώνουν τον Αντίχριστο δεν έχουν παρά λίγη γνώση για το βάρος των λόγων τους και λίγοι τους αντιμετωπίζουν με σοβαρότητα. Αυτή η αφελής σκληρότητα αποκαλύπτει μια βαθύτερη αλήθεια. Η Μηδενιστική Επανάσταση στέκεται ενάντια στην εξουσία και την τάξη, ενάντια στην Αλήθεια, στο Θεό. Για να επιτευχθεί αυτό, πρέπει να συνταχθεί με τον Διάβολο. Ο Μηδενιστής, καθώς συνήθως δεν πιστεύει ούτε στο Θεό ούτε στο Διάβολο, μπορεί να νομίζει ότι είναι έξυπνη κίνηση να υπερασπιστεί, στη μάχη εναντίον του Θεού, τον παλαιότατο εχθρό του Θεού. Όμως, ενόσω νομίζει ότι απλώς παίζει με τις λέξεις, στην πραγματικότητα ομολογεί την αλήθεια.

Πιο κάτω:

...Οι πλέον βίαιοι επαναστάτες ο Νετσάγιεφ ή ο Μπακούνιν, ο Λένιν ή ο Χίτλερ ακόμη και οι εξαθλιωμένοι εφαρμοστές της «προπαγάνδας του χρέους», ονειρεύθηκαν τη «νέα τάξη» που θα μπορούσαν να φέρουν οι καταστροφικές ενέργειες τους σε σχέση με την Παλαιά Τάξη...

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το κεφάλαιο : «Η Καταστροφή της Παλαιάς Τάξης». Σας το παραθέτω ολόκληρο, δεν είναι μεγάλο :

«Το πρώτο και πλέον εμφανές πράγμα στο πρόγραμμα του Μηδενισμού είναι η καταστροφή της Παλαιάς Τάξης. Η Παλαιά Τάξη ήταν το έδαφος πού τρεφόταν από τη χριστιανική αλήθεια και στο οποίο είχαν τις ρίζες τους οι άνθρωποι. Οι νόμοι και οι θεσμοί της, ακόμη και οι συνήθειες της, θεμελιώνονταν σε αυτήν την Αλήθεια και αφιερώνονταν στη διδασκαλία της. Οι δομές της αναφέρονταν στη δόξα του Θεού και ήταν ορατό σημείο της Τάξης Του πάνω στη γη. Ακόμη και οι γενικότερα αναφερόμενες ως «πρωτόγονες» (αλλά φυσικές) συνθήκες διαβίωσης χρησίμευαν (χωρίς αυτό να είναι προσχεδιασμένο) ως υπενθύμιση για τον προσωρινό ταπεινό τόπο του ανθρώπου στη γη, για την εξάρτηση του από το Θεό, ακόμη και για τις λιγοστές επίγειες ευλογίες, καθώς και για το αληθινό σπίτι του πού βρίσκεται πίσω από αυτό το «προπέτασμα δακρύων», στο Ουράνιο Βασίλειο. Ο αποτελεσματικός πόλεμος εναντίον του Θεού και της Αλήθειας Του απαιτεί την καταστροφή κάθε στοιχείου αυτής της Παλαιάς Τάξης. Στο σημείο αυτό, η ιδιόμορφη αρετή

των Μηδενιστών πού σχετίζεται με τη βία έρχεται στο προσκήνιο. Η βία δεν αποτελεί τυχαία όψη της Μηδενιστικής Επανάστασης, αλλά μέρος της ουσίας της. Σύμφωνα προς το Μαρξιστικό «δόγμα», «η δύναμη είναι η ενδιάμεση σύζυγος κάθε παλαιάς κοινωνίας πού κυοφορεί μία νέα μορφή κοινωνίας».1 Η δύναμη σχετίζεται με τη βία, ακόμη και με ένα είδος έκστασης στην προοπτική της χρήσης της, πλούσιο στην επαναστατική λογοτεχνία. Ο Μπακούνιν επικαλέσθηκε τα «διαβολικά πάθη» και μίλησε για την απελευθέρωση της «λαϊκής αναρχίας»2 προς μία «παγκόσμια καταστροφή». Η «Επαναστατική Κατήχηση» του είναι το προοίμιο της άλογης βίας. Ο Μαρξ υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής του «επαναστατικού τρόμου» ως του μόνου μέσου για την επίσπευση της έλευσης του Κομμουνισμού.3 Ο Λένιν όρισε τη «δικτατορία του προλεταριάτου» (τη φάση όπου ακόμη βρίσκεται η Σοβιετική Ένωση) ως «μία κατοχή πού δε δεσμεύεται από το νόμο και βασιζέται στη βία».4 Η δημαγωγική χειραγώγηση των μαζών και η υποκίνηση βασικών παθών για επαναστατικούς λόγους υπήρξαν επί μακρόν βασικές πρακτικές των Μηδενιστών. Το πνεύμα της βίας επικράτησε στον αιώνα μας βαθύτερα λόγω των Μηδενιστικών καθεστώτων του Μπολσεβικισμού και του ΕθνικοΣοσιαλισμού. (σημ. ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΖΩ ότι σε όλο το έργο του ο π. Ρόουζ, φαίνεται ξεκάθαρα ότι μιλάει για Μάρξ, Λένιν, Μπολσεβίκους κλπ, έχοντας στο νου του ΑΥΤΟ που γνωρίσαμε και μείς σαν Σταλινικό«υπαρκτό» «κομμουνισμό»). Σε αυτά δόθηκε πρώτος ρόλος για το Μηδενιστικό έργο της καταστροφής της Παλαιάς Τάξης. Και τα δύο, οποίες και εάν είναι οι ψυχολογικές διαφοροποιήσεις τους και τα ιστορικά «ατυχήματα» πού τα τοποθέτησαν σε αντίπαλα στρατόπεδα, υπήρξαν συνεταίροι στη μανιώδη επίτευξη αυτού του έργου. Ο Μπολσεβικισμός, μεταξύ των δύο, είχε παθητικότερο ρόλο, καθώς βρισκόταν σε θέση να δικαιολογεί τα τερατώδη εγκλήματα του λόγω της αναφοράς του σε έναν ψευδοχριστιανισμό, έναν μεσσιανικό ιδεαλισμό τον οποίο χλεύαζε ο Χίτλερ. Ο ρόλος του Χίτλερ στο πρόγραμμα του Μηδενισμού ήταν περισσότερο ειδικός και επαρχιώτικος, το ίδιο όμως ουσιώδης. Ακόμη και στην αποτυχία στην πραγματικότητα, ειδικότερα στην αποτυχία των φαινομενικών στόχων του ο Ναζισμός υπηρέτησε το λόγο αυτού του προγράμματος. Αρκετά μακρύτερα από τα πολιτικά και ιδεολογικά πλεονεκτήματα πού η Ναζιστική παρεμβολή στην Ευρωπαϊκή ιστορία χάρισε στις Κομμουνιστικές δυνάμεις (ο Κομμουνισμός, παρ' ότι ευρέως και εσφαλμένως πιστεύεται, ακόμη και εάν είναι διαβολικός, δεν μπορεί να είναι στο βαθμό του Ναζισμού), βρίσκεται μία άλλη, περισσότερο εμφανής και άμεση λειτουργία της. Ο Goebbels εξήγησε αυτή τη λειτουργία στις ραδιοφωνικές εκπομπές του τις τελευταίες ημέρες του Πολέμου:

...Ο τρόμος των βομβαρδισμών δεν απαλύνει τον πόνο ούτε των πλουσίων ούτε των φτωχών. Μπροστά στα εργοτάξια του ολοκληρωτικού πολέμου, τα τελευταία ταξικά όρια κατερρίφθησαν.... Μαζί με τα μνημεία του πολιτισμού κατακερματίζονται και τα τελευταία εμπόδια για την ολοκλήρωση του επαναστατικού μας έργου. Τώρα πού όλα έγιναν συντρίμια, είμαστε αναγκασμένοι να ξαναχτίσουμε την Ευρώπη. Στο παρελθόν, οι ιδιωτικές κτήσεις μας συγκρατούσαν στην αριστοκρατία. Σήμερα, οι βόμβες, αντί να σκοτώσουν όλους τους Ευρωπαίους, έριξαν τους τοίχους των φυλακών πού τις κρατούσαν

φυλακισμένες... Στην προσπάθεια να καταστρέψει το μέλλον της Ευρώπης, ο εχθρός πέτυχε να καταστρέψει το παρελθόν της και μέσω αυτού κάθε τι παλαιό και χρησιμοποιημένο έφυγε.⁵

Με αυτόν τον τρόπο, ο Ναζισμός και ο πόλεμος του προξένησαν στην Κεντρική Ευρώπη ό,τι προξένησε ο Μπολσεβικισμός με την Επανάστασή του για τη Ρωσία: κατέστρεψε την Παλαιά Τάξη και άνοιξε το δρόμο για τη δόμηση της «νέας». Ο Μπολσεβικισμός τότε δεν δυσκολεύθηκε να προχωρήσει από εκεί όπου είχε σταματήσει ο Ναζισμός. Σε λίγα χρόνια όλη η Κεντρική Ευρώπη πέρασε στη «δικτατορία του προλεταριάτου», δηλ. την τυραννία των Μπολσεβίκων, για την οποία είχε προετοιμάσει το δρόμο με τρόπο αποτελεσματικό ο Ναζισμός.

Ο Μηδενισμός του Χίτλερ ήταν πολύ καθαρός και ανισόρροπος, ώστε να παίξει ρόλο μεγαλύτερο από αυτόν τον αρνητικό και πρωτοβάθμιο ρόλο που έπαιξε σε όλο το Μηδενιστικό πρόγραμμα. Ο ρόλος του, ακριβώς όπως ο ρόλος της αμιγώς αρνητικής πρώτης φάσης του Μπολσεβικισμού, εξαντλήθηκε, και το επόμενο στάδιο ανήκει σε μία δύναμη που κατέχει μια πληρέστερη εικόνα της Επανάστασης. Πρόκειται για τη Σοβιετική δύναμη στην οποία ο Χίτλερ αφιέρωσε, στην πραγματικότητα, την κληρονομιά των λέξεων «το μέλλον ανήκει μόνον στο ισχυρότερο ανατολικό έθνος».

Σας παραθέτω και τη βιβλιογραφία του κεφαλαίου αυτού:

1 Karl Marx, Κεφάλαιο, Σικάγο, Charles Kerr and company, 1906, τόμ. Ι, σελ. 824.

2 Πρβλ. σχετικές αναφορές στον E. H. Carr, ένθ' ανωτέρω, σελ. 173,435 και στον Maximoff, ένθ' ανωτέρω, σελ. 380381.

3 Για μια σύνοψη των θέσεων του Μαρξ για τη βία πρβλ. J. E. Le Rossignol, Από τον Μαρξ στον Στάλιν, Νέα Υόρκη, Thomas Y. Cowell Company, 1940, σελ. 321322.

4 Αριστερός Κομμουνισμός, στο έργο του Στάλιν Θεμέλια του Λενινισμού, Νέα Υόρκη, International Publishers, 1932, σελ. 47. (Η: Επανάσταση τον Προλεταριάτου και ό αποστάτης Kautsky, Little Lenin Library, αρ. 18, σελ. 19.)

5. Πρβλ. H. R. Trevor Roper, Οι τελευταίες ημέρες του Χίτλερ, Νέα Υόρκη, The McMillan Company, 1947, σελ. 5051.

Ας δούμε μερικά ακόμα αποσπάσματα από το βιβλίο:

...Τέτοιο ήταν το όνειρο του Λένιν. Διότι, προτού λήξει η «δικτατορία του προλεταριάτου», «η κοινωνία θα έχει γίνει ένα γραφείο και ένα εργοστάσιο, με ίση εργασία και ίσες αμοιβές». Στη Μηδενιστική «νέα γη» όλη η ανθρώπινη ενέργεια αναλίσκεται σε εγκόσμιες έγνοιες. Κάθε τι στο ανθρώπινο περιβάλλον και κάθε αντικείμενο σε αυτό υπηρετούν την «παραγωγή» και υπενθυμίζουν στον άνθρωπο ότι η μόνη χαρά βρίσκεται σε αυτόν τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για την καθιέρωση του απόλυτου δεσποτισμού της κοσμικότητας...

Επίσης, απίστευτη ανάλυση – περιγραφή του ανθρώπου της ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ:

...Εάν κοιτάξουμε το θέμα με τρόπο ρεαλιστικό, τι είναι αυτή η «αλλαγή», ο «νέος άνθρωπος»; Είναι ο έκκριτος άνθρωπος, αυτός που βρίσκεται σε ασυνέχεια με το παρελθόν

πού κατέστρεψε ο Μηδενισμός, η πρώτη ύλη του ονείρου κάθε δημαγωγού. Ο «ελευθέως σκεπτόμενος» και σκεπτικός, πού αποκλείει την αλήθεια αλλά είναι «δεκτικός» σε κάθε νέο λόγιο ρεύμα, επειδή ο ίδιος δεν διαθέτει τέτοια θεμέλια. Ο «τυχοδιώκτης» κάποιος «νέας αποκάλυψης», έτοιμος να πιστέψει κάθε τι καινούριο, διότι η αληθινή πίστη του έχει εξαλειφθεί. Ο σχεδιάζων και πειραματιζόμενος, πού λατρεύει το «γεγονός», διότι έχει εγκαταλείψει την αλήθεια, καθώς αντιλαμβάνεται τον κόσμο ως ένα ευρύ εργαστήριο στο οποίο είναι ελεύθερος να προσδιορίσει τι είναι «δυνατόν». Ο αυτόνομος άνθρωπος, πού προσποιείται ότι είναι μετριόφρων μόνον επειδή ζητά τα «δικαιώματά» του, ενώ είναι γεμάτος από την υπερηφάνεια πού του υπόσχεται ότι κάθε τι πρέπει να του προσφέρεται σε έναν κόσμο όπου δεν υπάρχουν καθορισμένες από τις αρχές απαγορεύσεις. Ο άνθρωπος της στιγμής, χωρίς συνείδηση ή αξίες, και κατά συνέπεια στο έλεος του ισχυρότερου «ερεθίσματος». Ο «επαναστάτης», πού μισεί κάθε πίεση και εξουσία, διότι ο ίδιος ο εαυτός του είναι ο μοναδικός και μόνος θεός του. Ο «άνθρωπος της μάζας», αυτός ο νέος βάρβαρος, ο τελείως «υποβιβασμένος» και «απλοποιημένος» και ικανός για τις πλέον στοιχειώδεις ιδέες και από την άλλη πλευρά εκείνος πού απεχθάνεται κάθε έναν πού αναδεικνύει υψηλότερα πράγματα ή την αληθινή πολυπλοκότητα της ζωής.

...Η νέα εποχή, την οποία πολλοί ονομάζουν «μεταχριστιανική» εποχή, είναι ταυτοχρόνως μια εποχή «πέραν του Μηδενισμού» μια φράση που εκφράζει γεγονός και ελπίδα. Το γεγονός πού εκφράζει είναι ότι ο Μηδενισμός, αρνητικός στην ουσία του, όσο θετικός κι αν θεωρηθεί ότι είναι στις βλέψεις του, οφείλοντας όλη την ενέργεια του στο πάθος για καταστροφή της χριστιανικής αλήθειας, φθάνει στο τέλος του προγράμματος του με την παραγωγή μιας μηχανοποιημένης «νέας γης» και ενός απανθρωποιημένου «νέου ανθρώπου». Αφού η χριστιανική επιρροή στον άνθρωπο και την κοινωνία παύθηκε με τρόπο αποτελεσματικό, ο Μηδενισμός πρέπει να αποσυρθεί και να παραχωρήσει τη θέση του σε ένα καινούριο, περισσότερο «κονστρουκτιβιστικό» κίνημα, το οποίο μπορεί να δρα με αυτόνομα και θετικά κίνητρα. Αυτό το κίνημα, το οποίο θα περιγράψουμε στο επόμενο κεφάλαιο δίνοντας του το όνομα Αναρχία, αναλαμβάνει την Επανάσταση στο σημείο όπου ο Μηδενισμός εγκαταλείπει και προσπαθεί να ολοκληρώσει λογικά το κίνημά του...

...Η «νέα εποχή», καθώς είναι σε μεγάλο βαθμό έργο του Μηδενισμού, θα αποτελέσει, στην ουσία της, παρόμοια εποχή με αυτήν πού ήδη γνωρίζουμε. Κάποιος πού επιθυμεί να μην το πιστέψει αυτό, να αναζητήσει τη σωτηρία σε κάποια νέα «ανάπτυξη», είτε αυτή προέρχεται από τις αναπόφευκτες δυνάμεις της «προόδου» ή της «εξέλιξης» ή κάποιας ρομαντικής

«διαλεκτικής», είτε από το θησαυροφυλάκιο των μυστηριώδους «μέλλοντος» μπροστά στο οποίο ο άνθρωπος στέκεται με δεισιδαίμον δέος, δεν θα είναι παρά το θύμα μιας θηριώδους ουτοπίας. Ο Μηδενισμός, πιο βαθιά, είναι πνευματική αποδιοργάνωση και μπορεί να προσπεραστεί μόνον με πνευματικά μέσα, για τα όποια δεν γίνεται σήμερα κάποια προσπάθεια. Η Μηδενιστική ασθένεια φαίνεται πώς αφήνεται να «αναπτυχθεί» έως τέλους. Ο στόχος της επανάστασης, αρχικώς η παραίτηση λίγων παθιασμένων νόων, έγινε στόχος της ίδιας της ανθρωπότητας. Οι άνθρωποι εξαντλήθηκαν. Το Βασίλειο του Θεού είναι τόσο απόμακρο, η οδός της ορθόδοξης Χριστιανικής ζωής είναι πολύ στενή και απαιτητική. Η επανάσταση κατέκτησε το «πνεύμα της εποχής» και η πορεία αντίθετα σε αυτό το δυναμικό ρεύμα απαιτεί περισσότερα από αυτά που μπορεί να κάνουν οι σύγχρονοι άνθρωποι. Απαιτεί συγκεκριμένα εκείνα τα δύο πράγματα που εξαφανίσθηκαν από το Μηδενισμό: Αλήθεια και Πίστη...

...Ακόμη και σήμερα, που οι άνθρωποι φαίνονται αδύναμοι να αντιμετωπίσουν την αλήθεια, δεν υπάρχει ανάγκη να αποδυναμωθούν οι πραγματικότητες της άλλης ζωής. Είτε πρόκειται για Μηδενιστές είτε για μετριοπαθέστερους ουμανιστές, οι οποίοι εικάζουν ότι θα μετρήσουν τη Θέληση του Ζώντος Θεού και θα Τον κρίνουν για την «αγριότητα» Του, κάποιος μπορεί να τους απαντήσει με την αδιαμφισβήτητη βεβαιότητα σε κάτι στο οποίο οι περισσότεροι από αυτούς ισχυρίζονται ότι πιστεύουν: την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Ο Θεός μας κάλεσε στην πλήρη και θεϊκή δόξα των τέκνων Του και όχι στο σύγχρονο «παράδεισο» της χαλάρωσης και του ύπνου. Εάν εμείς, για τους οποίους ο Θεός μας πιστεύει ότι είμαστε άξιοι του δώρου, το αρνηθούμε, τότε είναι καλύτερη η πυρά της Κόλασης, τα βάσανα αυτής της τελευταίας και επίπονης απόδειξης της υψηλής κλίσης του ανθρώπου και της αναντίρρητης Αγάπης του Θεού για όλους τους ανθρώπους, από το μηδέν που επιδιώκουν άνθρωποι με περιορισμένη πίστη και ο σύγχρονος Μηδενισμός. Εάν ο άνθρωπος δεν αξίζει τον Παράδεισο, τότε αξίζει τουλάχιστον την Κόλαση.